

ת"פ 2575/02/18 - מדינת ישראל נגד דב הרמן, בעצמו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 2575-02-18 מדינת ישראל נ' הרמן

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסף כרמונה
נגד
הנאשם דב הרמן
בעצמו

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, בעבירת גניבת רכב לפי סעיף 413ב' לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

לפי העובדות בהן הורשע, ביום 24.9.17 בסמוך לחצות, ברחוב משכית בהרצליה, נטל הנאשם קטנוע השייך לאיתי נחמיאס (להלן: "המתלונן") אשר החנה אותו במקום כחודש עובר למועד האירוע בשל שבר בגלגל האחורי. הנאשם התיישב על הקטנוע כשקסדה לראשו וגרר אותו באמצעות רגליו במורד הרחוב, עד שהבחין בו חברו של המתלונן. החבר עיכב את הנאשם עד להגעת שוטרים למקום.

הנאשם זכה לייצוג על ידי הסנגוריה הציבורית ואולם עמד על כך שייצג את עצמו, זאת על אף הבהרת בית המשפט לגבי חשיבות ייצוגו בהליך. לפיכך, הנאשם ניהל את ייצוגו בעצמו.

טיעוני הצדדים

2. ב"כ המאשימה ציין את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה והפנה לנסיבות ביצועה. בהתחשב בכך, עתר לקביעת מתחם ענישה הנע בין 8 חודשי מאסר ועד ל-18 חודשים. לאור עברו הפלילי של הנאשם הכולל 9 הרשעות קודמות בגין עבירות רכוש ואליומות, וכן העובדה שלא קיבל אחריות על מעשיו, עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, פיצוי למתלונן, קנס ומאסר על תנאי. ב"כ המאשימה הגיש פסיקה לביסוס טענותיו.

3. הנאשם הפנה לחלוק הזמן מעת ביצוע העבירה ולנזק המינורי שנגרם למתלונן, אשר בחר אף לוותר על קבלת הקטנוע לידי. כמו כן, ציין הנאשם כי הוא אב ל-5 ילדים, עובד בתחום הנדל"ן ובחר לייצג את עצמו בתיק על אף

שאינו יודע קרוא וכתוב וסובל מדיסלקציה. בהתבסס על דברים אלה, עתר הנאשם להימנע מהטלת עונש של מאסר גם אם ירוצה בדרך של עבודות שירות.

עניינו של הנאשם הופנה לממונה לעבודות שירות אשר מצא את הנאשם מתאים לריצוי מאסר בעבודות שירות, תוך ציון התרשמותו כי קיים "צפי מובהק" לכך שהנאשם לא יעמוד בדרישות הממונה ככל שמקום העבודה לא יהיה לשביעות רצונו.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

4. עבירת גניבת כלי רכב הוכרה בפסיקה כמכת מדינה, תופעה אשר הביאה את המחוקק להחמרה בענישה לגבי עבירות הקשורות ברכב. עבירות אלה פוגעות הן בקורבן העבירה הנפגע ביכולת תנועתו החופשית, בכיסו, בפרטיותו ובתחושת ביטחונו האישי, והן בציבור הרחב הנאלץ לשלם פרמיות ביטוח גבוהות בשל ריבוי העבירות.

כך התייחס לעבירה זו כב' השופט הנדל:

"עבירה של גניבת רכב היא עבירה חמורה, ולצידה עונש מקסימלי של 7 שנות מאסר. היא פוגעת בקניין, בפרטיות ובתחושת הביטחון של המשתמשים ברכב במובן הצר, ומסבה נזק כלכלי במובן הרחב בשל העלאת פרמיות הביטוח בגין ריבוי גניבות כלי רכב... בית המשפט העליון עמד זה מכבר על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה במקרים אלו"

(ע"פ 7163/13 כסוואני נגד מדינת ישראל, פסקה 5 (3.8.14)(להלן: "ענין כסוואני")).

5. בחינת נסיבות המקרה הנדון מעלה כי מדובר בנסיבות המצויות ברף נמוך של עבירת גניבת הרכב: הנאשם לא פעל בתחכום, לא עשה שימוש בכלי פריצה או נקט באמצעים להסתיר את מעשיו. הנאשם הגיע למקום בשעת ליל, ולאחר שהבחין בקטנוע התיישב עליו כשקסדה על ראשו וגרר אותו במורד הרחוב. בנוסף, יש לתת משקל לכך שהנזק אשר נגרם מתוצאה מביצוע העבירה אינו גבוה שכן המדובר בקטנוע בעל גלגל שבור, שערכו הכספי נמוך יחסית ואף המתלונן העיד כי אינו מעוניין בקבלת הקטנוע בחזרה. לצד זאת, העובדה שנגנב קטנוע ולא מכונית אינה מקלה מחומרת העבירה, כאשר שני סוגי כלי הרכב משמשים ככלי תחבורה המסייע לבעליו להתנייד ממקום למקום:

"לא בכדי יחד המחוקק פרק נפרד לגניבת רכב לצידה של ענישה על עבירות רכוש בכלל. רכב הוא חלק ממהותו של אדם. אדם שמשתמש באופנוע, כמוהו אדם שמשתמש ברכב. זה כמו זה, זקוקים לכלי הרכב שברשותם לשימוש יומיומי ומבחינה זו, הפגיעה בבעל הרכוש היא אותה הפגיעה ומה שקבע המחוקק לגבי רכיב זה של סיכון קיים גם במקרה הנוכחי"

(עפ"ג"ת"א) 37710-05-16 מדינת ישראל נגד אזגילה, פסקה 3 (14.9.2016)(להלן: "ענין אזגילה").

6. הפסיקה הנוהגת קבעה מתחמי ענישה בגין עבירה בודדת של גניבת רכב, הנעים מ-8 חודשי מאסר ועד למאסר למשך 30 חודשים, הכל בהתאם לנסיבות המקרה (ראו רע"פ 1052/17 ג'ברין נגד מדינת ישראל (24.1.2017); ענין כסוואני; ע"פ 2333/13 סאלם נגד מדינת ישראל (3.8.2014); ענין אזגילה; עפ"ג(י-ם) 42278-02-15 אלמן גלילוב נגד מדינת ישראל (7.6.2015); עפ"ג(י-ם) 57089-03-14 עודי מחפוז נגד מדינת ישראל (2.7.2014)).

בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה המצויות ברף נמוך, מידת הפגיעה בערכים המוגנים וכן הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע החל מ-5 ועד ל-18 חודשי מאסר.

העונש המתאים

7. הנאשם בן 52 ולחובתו 9 הרשעות קודמות בגין עבירות רכוש, אלימות, מרמה וניהול הגרלות והימורים אסורים, כאשר הרשעתו האחרונה משנת 2019 היא בגין עבירת הסגת גבול ואילו הרשעה משנת 2018 מתייחסת לריבוי עבירות קבלת דבר במרמה. הנאשם לא קיבל אחריות על ביצוע העבירה ואף במהלך טיעוניו לעונש המשיך וטען לעוול שנגרם לו בכך שהורשע. אין לזקוף את ניהול ההליך לחובתו של הנאשם, אולם הנאשם אינו יכול לזקוף לזכותו קבלת אחריות על מעשיו. כך, עברו של הנאשם וביצוע העבירה הנוכחית אינם מלמדים על הפקת לקחים. למול נתונים אלה, יש לתת משקל להשפעת מידת העונש וסוגו על הנאשם ומשפחתו וכן משקל מסוים יינתן לפרק הזמן שחלף מעת ביצוע העבירה.

לפיכך, אני מוצא כי יש למקם את הנאשם ברף נמוך עד בינוני של מתחם הענישה. אני שותף להתרשמות הממונה על עבודות השרות לגבי קושי אפשרי אותו הוא צופה בעמידת הנאשם בדרישות ממנו, במיוחד לנוכח אי הדיוקים העולים משילוב דברי הנאשם בפרוטוקול מיום 21.12.20 עם האמור בשתי חוות דעת הממונה. לפיכך, בית המשפט מדגיש בפני הנאשם כי עליו להקפיד לעמוד בכל הנדרש ממנו בהתאם לכללים ולתנאי ההעסקה, ומובהרת סמכות הממונה על עבודות השרות להורות על הפסקתן ככל שהנאשם יחרוג מהנדרש.

8. לאור כל האמור לעיל החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 7 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שרות בהתאם למפורט בחוות דעת הממונה.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. קנס בסך 750 ₪ או יומיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.3.21.

המזכירות תעביר את גזר הדין לממונה על עבודות השרות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו בשבט תשפ"א, 8 בפברואר 2021, במעמד הצדדים.

08 פברואר 2021